

Letni izveštaj 2007.

Dragi prijatelji životinja,

najpre želim da vam se srdačno zahvalim što je puno vas reagovalo na naš poziv u pomoć u Prolećnom izveštaju i spontano nam poslali priloge!

Bez ove dodatne podrške morali bismo da ograničimo naš rad, što bi me naročito ožalostilo zbog životinja (izvan našeg azila). Bilo bi mi jako žao da stremljenja, koja su konačno i u Srbiji počela, budu ometena samo zbog nedostatka novca. Novo prihvatilište za pasa u Bečeju je primer za to.

Vašom velikodušnom podrškom pomogli ste nam, dragi prijatelji životinja, da izađemo iz velike krize i dali ste nam nadu da krenemo sa gradnjom u Bečeju. Svima vama, puno hvala!

U međuvremenu su radovi napredovali i računamo sa tim da će prihvatilište početi da radi sredinom jula. Da bi troškovi bili niski, lično smo sami puno doprineli svojim fizičkim i dobrovoljnim radom. Bilo je naporno, ali sve ukupno sa manje stresa i problema nego u Zrenjaninu. Saradnja sa opštinom i lokalnim društvom za zaštitu životinja je do sada odlično.

Monika Brukner i radnik ispred boksova novog prihvatilišta u Bečeju.

Osim toga mogli smo da profitiramo i iz naših iskustava, tako da su zgrade u Bečeju praktičnije i pogodnije za životinje nego „prototipovi“ u Zrenjaninu. I položaj prihvatilišta je značajno prijatniji. Nalazi se u blizini jednog salaša, a ne na samoj deponiji za smeće, kao što je slučaj u Zrenjaninu.

U pozadini boksovi u Bečeju, ispred malo jezero, gde se psi, kada su pušteni, mogu kupati. Cela oblast će biti zasadena travom.

Pored boksova za pse se nalazi mala zgrada, gde se nalaze prijemna kancelarija i veterinarska ambulatna za intervencije.

Otvaranje prihvatilišta za životinje očekujemo sa radošću, ali i sa brigom. Predsednica Udruženja za zaštitu životinja Bečeja ima čvrste namere da ne uspavljuje životinje, ali se mi plašimo da to neće biti moguće. Kao i u Zrenjaninu će verovatno životinje biti dovođene sa veće oblasti, neće se sve moći udomiti i spasiti.

Ali u svakom slučaju, mogli smo ponovo jednom gradu da damo mogućnost da priđe problemu lutilica na human način. I ja se, naravno, nadam da će od Bečeja poći slično signalno dejstvo kao od Zrenjanina i da će se ideja zaštite životinja sve više širiti u Srbiji.

Privremeno, dok se novo prihvatilište u Bečeju ne završi, psi su smešteni u ovim kavezima.

U Užicu, jednom gradu južno od Beograda, napraviće se prihvatilište po našem uzoru. To je važan i veliki korak napred, jer u ovom zapravo središtu Srbije ima još više životinja na ulicama nego kod nas u Vojvodini, koja se nalazi na severu. Dakle, ima još puno posla za nas zaštitnike životinja. „Podržava“ nas pri tom pritisak EU, koji podstiče naše opštine da nešto brže rade i da se orijentišu prema budućnosti.

I novi Zakon o dobrobiti životinja, koji je do sada vredeo samo na papiru, se više primenjuje i poštuje, što je za nas, naravno, velika pomoć. Još pre nekoliko godina je bilo besmisleno nekoga tužiti zbog mučenja životinja, ali danas se sve češće dešavaju presude na tužbe.

Niki nije uspeo.

Tako samo mogu da se nadam da će i Nikijeva mučiteljka, koju smo odmah prijavili, dobiti primerenu kaznu. Niki je pas, koga je žena vukla automobilom (vidi Prolećni izveštaj 2007.).

Morali smo da ga uspavamo 28. juna. Uprkos nezi od nekoliko nedelja, na njegovim šapama se stvaralo divlje meso, koje je bilo izuzetno bolno. Više puta dnevno je bio prepovijan. Dali smo sve od sebe da uspe da bi kasnije mogao da vodi srećen život. Ali ništa nije pomoglo. I tako je njegov kratak život morao da se završi tragično. Svi smo bili veoma tužni.

Nikijeve povredene šape.

Šokirana sam bila kada sam ušla u jedan zoo – šop na koji sam slučajno naišla. U izlogu je ležalo devet oko 4 meseca starih sijamskih mačića, skrupčani u malom kavezu za ptice, bez vode i hrane. Kao toalet služio je 15 x 15 cm veliki lonac. Sve je bilo uprljano izmetom i prekriveno muovama. Mačići su bili mršavi i potpuno apatični. U kavezu pored su bila dva patuljasta zeca: jedan mrtav, drugi polu mrtav i treći još živ. Ni ovde nije bilo ni hrane ni vode i sve to bez zaštite od sunca u izlogu pri spoljnoj temperaturi od 35 stepeni a ljudi koji su bili zaposleni sedeli su pored i pričali !!!

Neverovatno je kako ljudi mogu da budu ravnodušni i bezosećajni. Životinje pate direktno pred njihovim očima, a oni ništa ne primećuju!!

To važi i za nekadašnjeg vlasnika male kujice Metak. Donesena je kod nas sa jednom vrstom velikog tumora tako da nije više mogla da stoji na zadnjim nogama. Čudim se kako ljudi ranije nisu došli. Naš veterinar je uklonio tumor, ali uprkos tome ona nije mogla da hoda. Mislili smo da će moći kada joj ojačaju mišići. Onda smo primetili da je paralizovana.

Jadna mala Metak sa njenim ogromnim tumorom.

To su naši dnevni problemi i brige. Negujemo životinje koliko možemo i tu smo kada više ne možemo da im pomognemo. I posle svih ovih godina je to za mene još uvek veoma teško i tužno, i dobro je da je to retko. Uvek mislim, posle svih mučenja, kroz koja su morale da prođu životinje, zaslužile su da vode srećan život.

Na sreću imamo i lepih trenutaka, kao na primer onaj kada smo za Nilu, stariju šarplaninku, pronašli lepo mesto.

Tako veliki, malo neprivlačniji psi „moraju“ inače često do kraja života da ostanu kod nas, jer je veoma teško naći dobro mesto za njih.

Naročito me raduje što novim vlasnicima nije smetalo što su Nili za vreme njenog ranijeg tužnog života uši odsečene do glave.

Diana, naša mala princeza, je takođe donešena kod nas u azil vrlo bolesna. Ona je posle višemesečnog lečenja ponovo zdrava i vesela.

Sreću je imala i kobila Đina. Lutala je gradom Zrenjaninom sama u sred noći, sve dok je neko nije uzeo i odveo u policiju. Ni službenici nisu znali šta da rade sa konjem u kancelariji. Dakle, doveli su je kod nas u azil. Uprkos novinskim oglasima tek se posle mesec dana javio vlasnik. Ali nije mogao da dokaže da je Đina zaista njegov konj. No, mi je inače više ne bismo dali, jer je stara, mršava, bolešljiva i nenegovana. Nadam se da će u svojoj zasluženenoj starosti još dugo uživati na našoj velikoj livadi.

U junu smo „dobili“ još jednog konja u pratnji 2 svinje i 4 koze, iako sam čvrsto odlučila da više neću uzimati velike životinje.

Nekadašnji vlasnik životinja je bio bolestan i zavisao od alkohola i nije više mogao da se stara o njima. Kada su me nazvali, životinje već nekoliko dana nisu dobile hranu i vodu. Jedna koza je bila mrtva. Dala sam najpre životinjama nešto vode, a oni skoro da više nisu prestajali da piju.

Taši, malo prgav konj, je najpre imala dosta problema da se navikne na naše krdo. Prvih nekoliko dana je divlje udarala oko sebe. U međuvremenu se dobro prilagodila.

Naši konji na livadi.

Obe svinje (majka i ćerka) su se od početka dobro uklopile u našu sedmočlanu porodicu svinja. Lepo su se smestile zevajući i valjaju se u blatu satima uživajući.

A, pro po svinja: U blizini sela Gradice otkrila sam ovog proleća jednu lepu stvar: Na jednoj novoj farmi svinja žive svinje u velikim prostorima, gde se mogu sunčati, valjati u blatu po vrućini. Vlasniku smo dali nagradu u formi zahvalnice, gde smo ga pohvalili za njegovo ispravno držanje životinja. Dakle, u Srbiji ima tračaka svetlosti u držanju životinja.

Ispravno držanje svinja u Gradicama.

Ovim dobrim vestima želim da završim ovaj izveštaj. Još jednom vam se srdačno zahvaljujem za vašu vernost i velikodušnost. Samo zahvaljujući vašoj podršci možemo da radimo ovde i da pomognemo mnogim životinjama.

Srdačni pozdravi,

M. Burkner

Tibi: „Dakle, zaista mogu da vam najtoplije preporučim informacione večeri. Dok je Monika u Švajcarskoj, ja čuvam red i verno štitim njene cipele.“

Ovogodišnje **informacione večeri** se kao i uvek održavaju u 19.30 časova,
u **Badenu** u petak, 12. oktobra, 2007. i
u **Bazelu** u četvrtak, 18. oktobra, 2007.
Pozivnice ćete dobiti sa Jesenjim izveštajem krajem septembra.

